

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

Stukken voor de Redactie tijdelijk
Transvaalstr. 125 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

toen de regering uitgebreid met leden van de democratische, de centrum-liberale en nationaal-liberale partijen. Crispian had er niets tegen. In de U.S.P. kwam nu langzamerhand een meerderheid voor de proletarische dictatuur en ook Crispian wilde nu de z.g. parlementaire democratie (het ideaal der sociaal-patriotten) vervangen door de dictatuur van arbeiders- en soldatenraden. Ook de onafhankelijke Schreiner, Min. v. Oorlog, werd meer communist. Onderwijl trachten de spartacisten Talheimer, Hörnle, Rück, enz. de Arzels voor hun ideeën te winnen. Crispian bleef minister, maar reisde het land rond om te propageeren tegen het kiezen van een constituanten.

Schreiner werd ronduit spartacist. 9 Januari 1919 kwam de spartacus-opstand onder bovengenoemden met Münzenberg, Barthel, Schreiner enz. Crispian en de nieuwe minister van oorlog, Fischer, gaven hun steun. Het ministerie vluchtte in 't station bij de Sicherheitstroepen. Deze ontwapenden de opstandelingen reeds grootendeels op 10 Januari, de regimenten 119 en 125 te Stuttgart verklaarden zich voor de voorloperige regering. Crispian en Fischer werden ontslagen. 12 Januari brachten de verkiezingen 52 zetels aan de S.D.P., 38 aan de Democraten, 31 aan het centrum en 4 aan de U.S.P.

Wat de bourgeoisie zegt.

Je kunt van je vijand heel wat leeren, vooral wanneer hij denkt, dat je hem niet hoort. Wie 't niet gelooft wil, volg met aandacht de rubriek, die wij hierbij openen:

INDUSTRIEEL EN POLITICI.

Een regeling (voor het herstel van Europa) zou getroffen kunnen worden, en de Amerikaanse ervaring staat er voor borg, als de industrieën het willen dan volgen de politici wel!

(Prof. J. F. Coar op het Weltwirtschaft-congres in Hamburg, N.R.Ct. 25 Aug. jl. ochtendblad.)

VAKBEWEGING EN REVOLUTIE.

Maar ondanks dit alles is het een feit dat de vakverenigingen der regering met het presenteren van deze rechtsnoeren een grooten dienst hebben bewezen.

Want deze is wezenlijk door de omstandigheden gedwongen om het volk, dat in zijn brede lagen straks geen brood meer zal kunnen kopen, gerust te stellen omtrent hare activiteit. En al bestaat deze activiteit dan ook in werkelijkheid uit het nemen van maatregelen, die slechts in schijn het kwaad bestrijden, die schijn houdt dan toch de opwindig tegen, en dat is hoog noodig, anders gebeuren hier van den winter rare dingen.

(De Berlijnsche correspondent van de N.R.Ct. over de „eischen“ van de vakverenigingen aan de Duitse Regering 28 Aug. jl. Avondblad.)

RUIME OOGST — „HUMANE“ POLITIEK.

Men begint (in Amerika) de toestanden in Europa niet eenigszins bezorgdheid te aanschouwen, vooral ook daarom, wijl de tarwe-uitvoer gedeeltelijk is afgenomen. Deze bedroeg 269 miljoen bushel (1 bushel is 60 Eng. pond) in het zooveel betingdige rekenjaar tegen 368 in het jaar daarvoor. Men gaat ook hier steeds meer inzien, dat de ontwrichte verhoudingen in Europa een sterke terugslag uitoefenen op de economische toestand van Amerika. Dit is dan ook als de oorzaak te beschouwen, waarom de Amerikaanse pers in de schadevergoedingswestie zoo éénstemmig tegen Frankrijk partij heeft gekozen.

(Uit een Amerikaansche correspondentie in de „Frankf. Ztg.“ 31 Aug. jl. Avondblad.)

Ingezonden.

Waarde Redactie!

In N. 18 van de K. A. komt onder afdelings-nieuws een motie-Rotterdam voor, die gedateerd is 25 Mei 1922.

Namens een achttal ex-leden van de afd. Rotterdam der K. A. P. N., die alle de bewuste vergadering hebben meegemaakt, kom ik verklaren, dat een dergelijke motie nooit behandeld is, nog minder aangenomen werd. Wij hebben hier dus te doen met wat de Duitschers een „Mache“ noemen, iets, dat met een bepaald doel in elkaar gezet is, en nog wel 3 maanden na dato. De leden van de K. A. P. dienen dat zaakje eens grondig te onderzoeken.

Met Communistischen groet,
de W.

Rotterdam, 5 Sept. 1922.

Het afsterven der Europeesche valuta.

„Hoe verlaten het vertrouwen in de landbouw in Duitschland is ondermijnd blijkt wel hieruit, dat in tal van groote bedrijfstaten, o.a. in de textielindustrie, thans bij bestellingen 50% vooruitbetaling . . . in dollars wordt geëischt. Het rekenen in dollars en in Zwitsersche francs burgerd zich in het Duitse bedrijfsleven hoe langer hoe meer in.“ (Hbl.)

„Men rekent (in Duitschland) niet meer in papier, maar in buitenlandsche valuta of in goud. Verkoop in buitenlandsche valuta wordt niet meer als speculatie beschouwd, maar als een noodzakelijk middel, om niet ten onder te gaan.“ (Rudolf Dahlberg in 't Hbl.)

De Bond van Duitse schoenfabrikanten wijst er in een circulaire op, dat vele van de belangrijkste firma's in de lederbranche slechts tot vaste prijzen in dollars berekenen. (Hbl.)

De N. R. Ct. meldt, dat een der grootste banken in het Rijnland alleen credit geeft, als 't verleende credit in dollar-waarde wordt terugbetaald. Verder wordt vermeld, „dat sedert korten tijd een steeds grooter gedeelte van den binnenlandsche Duitse handel in buitenlandsche betaalmiddelen geschiedt.“

De N. R. Ct. merkt naar aanleiding hiervan op dat het gevoeg van een en ander slechts kan zijn, „dat de Mark haar rol als ruilmiddel heeft afgespeeld.“

De witte beulen in Zuid-Afrika.

Vele vakverenigingen hebben aan 't hoofdbestuur van het vakverbond en de Labor-partij (S. D. A. P.) resoluties gezonden, om eenigelei actie te beginnen, zij het zelfs slechts een resolutie aan te nemen, ten behoeve van de stakers uit de Zuid-Afrikaansche mijnen die . . . ter dood veroordeeld zijn.

Het hoofdbestuur was onwillig ook maar iets te doen. Eerst werd besloten tot een absolute weigering. Maar naderhand word dit dusdanig herzien, dat de zaak naar de afdeling voor onderzoek werd verwezen. De laffe ambtenaren daar, met 't zwaard der Hendersonsche toorn boven 't hoofd, hebben echter geen verslag uitgebracht.

Tien vakverenigingen hebben nu zelfstandig protest-resoluties naar het Zuid-Afrikaansche Gouvernement getelegrafeerd.

Mededeelingen.

Copie inzenden tot en met 20 September.

De administratie wacht op het geld!!!

Aan de Afdelingssecretarissen!

Uiterlijk 25 September a.s. moeten de afdelingssecretarissen een verslag inzenden van de werkzaamheden hunner afdeling in de loopende zittingsperiode. Tevens moet hier worden bijgevoegd het ledental op 15 dezer. Inzenden aan het Secretariaat van het P.B.

Geroyeerd.

Het P. B. zag zich genoodzaakt te royeeren als lid der Partij

Th. MAASSEN

op grond van handelingen door hem als onderverhuurder gepleegd en welke in strijd zijn met de eerste beginselen der proletarische moraal.

Naar de barbaarsheid.

De loonen, de salarissen zijn echter bij ons (Duitschland) zoo gering in verhouding tot de verkoopprijzen, dat een vervangen menselijke arbeidskrachten door arbeidbesparende machine's meestal niet rationeel zou zijn en men zelfs geen bijzondere waarde hecht aan 't aantal te werk gestelde arbeiders.

(Finanzpolitische Korrespondenz No. 26).

Wij lezen in de N.R.Ct. 31 Aug. over Oostenrijk: Om u een idee te geven hoe duur het leven is, laten wij hier eenige prijzen volgen:

1 kilo vet Kronen 48.000 en schaarsch,
1 kilo kolen „ 1.000;
1 kilo rundvleesch 3e srt. „ 16.000;
1 brood „ 4.000—6.000;
1 kilo suiker „ 9.000;
1 kilo griesmeel „ 15.000.

Een goed vakkundig werkmans verdient per week Kr. 120,000. Daarvan kan de man precies 2 dagen leven met vrouw en 3 kinderen!

Het aantal personen, dat tengevolge van de tegenwoordige prijzen der levensmiddelen in Duitschland reeds op stein is aangewezen, bedraagt volgens de opgaven der vakverenigingen 4 2 5 miljoen.

Kinderrellende.

De Thüringische bladen geven een overzicht, dat op officiële gegevens steunt van de gezondheidstoestand der Duitse kinderen, waaruit blijkt, dat de ellende onder de kinderen steeds toeneemt. In Zella-Mehlis waren van de 1500 kinderen er 1350 ondervoed. In Jena hadden 2441 schoolkinderen geen eigen bed. In het district Gotha zijn 40% der kinderen ondervoed. Te Sondershomen verklaarden de doctoren 49% der kinderen ziek. In Friedrichsdorf waren 412 der 700 kinderen ondervoed, in Waltershausen 716 van de 1360. De sterfte onder de kinderen in deze streek was in 1921 vijf maal zoo groot als in 1913. (Hbl.)

Bestraft te Weenen wegens prostitutie zonder vergoeding, werden:

In 1912 925 vrouwen.
In 1918 5540 „
In 1919 6000 „
In 1920 7627 „

Terwijl het percentage geslachtsziekten in 1912—14 schommelde tusschen 7%—10%, varieerende het in de 1918—20 tusschen 24%—26,7%. Onder dien die den leeftijd van 18 jaren nog niet bereikt hadden, waren in de jaren na den oorlog 45% geslachtsziek.

(„Voorbode“)

Uit Rusland.

„Een eenvoudig en goed diner, bestaande uit voorgerechten (zakoeska), visch, vleeschgerecht en dessert, kost in de restaurants van Petersburg 2 miljoen . . .“ (De bourgeoisie kan dus alweer voort. Red.)

„Alle treinen op de groote trajecten hebben weer als vroeger 3 klassen. Alleen in het lokaalverkeer is nog het éénklasse-systeem gehandhaafd.“

(O. Mielziner, directeur der Nebal. Zie Hbl. 4 Sept.)

Tot voor korten tijd was jenevergebruik in Rusland verboden. Nu is 't echter weer toegestaan. De Wodka bevat nu echter 18 pCt. alcohol tegen 40 pCt. onder het Czarisme.

Het officiële Sowjet-orgaan „Izwestia“ befoogt de noodzakelijkheid van 't oprichten van twee nieuwe banken. Ten eerste één voor handel en industrie. Bij 't bestaan van zoo'n bank zouden de nijverheidsondernemingen en de trusts „zich op een gezonde en voordelige handel kunnen toelagen.“

Ten tweede een Bank voor de gemeenten.

En wat

En wat een bank voor de voorziening in de behoeften der gemeenten betreft, is het duidelijk, dat de gelden der bank, belegd in tramwegen, waterleiding enz., bij goede exploitatie een goede rente zullen afwerpen.

Voor de oprichting van die banken is evenwel kapitaal noodig, veel kapitaal en dit zal zeker voor een gedeelte uit het buitenland moeten komen. De tamelijk goede oogst en de algemeene economische herleving, die valt waar te nemen, zullen het echter mogelijk maken, dat ook het binnenland aan de vorming van die banken deelneemt.

De grondslagen voor de opbouw van 't Kommunistische worden daar in Rusland al heel zonderling gelegd. Ons dunkt, menig wasch-echt kapitalist zal verklaren: „Ik heb me in dat kommunistische toch altijd vergist. Hoe meer ik er over denk, hoe duidelijker het me wordt, dat ik, zoo beschouwd, ook kommunist ben.“

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest 20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme 25 „
Het Historisch Materialisme 40 „
Klassensmoraal 10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie 35 „
De Wereldrevolutie 25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin 40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij 25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) 20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat 12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleepstouw der Intern. bourgeoisie 20 „
Open brief aan Lenin 25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.
Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.

Kapitalistische Beginselen!

In het Handelsblad, het Amsterdamsche groot kapitalistisch orgaan, wordt bij voorbaat stemming gemaakt tegen een eventuele spoorweg staking. In een hoofd-artikel op de voorpagina doet dat een zakere E. C. van Dorp. De eerste zin luidt aldus: Dit conflict doet zich voor als een zaak van cijfers, maar is er een van economische beginselen. Welnu, die economische beginselen zijn er naar, zooals we zullen zien. Eerst worden we dan nog aan het griezelen gebracht met het praatje, nu al zoovele malen altijd weer verkocht bij een dreigende staking, (dat die n.l. het allerzwaarst zou drukken op de arbeidersbevolking. Dan doet deze economie het voorkomen, alsof het aldus gaat dat de arbeider zich onder de leiding van de patroon stelt, omdat hij daardoor kans ziet op hooger opbrengst van zijn arbeid dan bij een onafhankelijk bestaan (ik gebruik de eigen woorden van de schrijfter.) Grooter onzin kan toch moeilijk verkocht worden. „Wacht hier zoo voorgesteld alsof de arbeiders naar de bazen gaan en zeggen: „Hola baas, als wij zelfstandig werken is 't niks gedaan en we willen graag een groote opbrengst van ons werk zien, mogen wij ons onder je hoog-geachte leiding stellen?“ Als of de bezitloze arbeider, zonder spaarpot ooit om op te teren c'n tijdlang, ook maar eenigermate vrij is om een dergelijke beslissing te nemen. En alsof het niet zoo is dat het groote leger van proletariërs door hun absolute economische afhankelijkheid hun arbeidskracht moeten verkoopen op de arbeidsmarkt om met vrouw en kinderen te kunnen leven. Alzoo geen vrije keus voor de arbeiders, geen vrije afspraak tusschen arbeiders en patroon, maar een verkoop van arbeidskracht door de eersten aan de laatste, een overgeleverd zijn van de arbeiders aan de vraag op de arbeidsmarkt.

Nog een ander hoogst eigenaardig economisch beginsel wordt door genoemde schrijfter verkondigd. Dat ook de andere toonen, behalve die der spoorwegmannen dus, te hoog zouden zijn thans, wordt afgeleid uit de groote werkloosheid. Vroeger reeds vaker uitgebraakte onzin, maar thans met de ervaringen van de laatste jaren van crisis over de heele wereld 't toppunt van 't idiotisme. Men hoeft maar een vraag op te werpen om, aan te toonen dat waar is wat we hier zeggen. Namelijk, hoe komt 't dan dat thans in Duitschland over 't geheel genomen geen of weinig werkloosheid heerscht, terwijl dan in een land als 't onze, of een land als Engeland de werkloosheid reusachtige afmetingen heeft aangenomen. Niemand zal toch geloven, dat met een verlaging der loonen in Engeland b.v., de werkloosheid daar verholpen zou kunnen worden, waar de werkelijke oorzaken op gansch ander gebied liggen als daar is het ontwrichte internationale ruilverkeer (de valuta) bijvoorbeeld. En de groote werkloosheid, welke het kapitalisme telkens om de tien jaar, later met nog kortere tussenpoelen bracht, waren toch zeker een bijzonder uitloei van de crisissen, welke telkens weerkeerden, doch had dan al heel weinig tot oorzaak de hooge loonen. En dan is deze crisis nog een kans andere dan de vroegere en bestaat er geen vooruitzicht dat de kapitalisten blijvend zich daaruit werken.

En noch door verlaging der loonen, noch door welke ander van kapitalistische zijde aangeprezen wondermiddel kan in zoo'n doods-crisis de werkloosheid verminderen (de toestand in Duitschland is natuurlijk een allesbehalve gezonde en kan niet duren; daar nadert de chaos en de ondergang als 't Oostenrijk en dan is het uit met de gunstige werkloosheidscijfers; de voorttekenen daarvan zijn er al vele). Daarvoor is nu maar één middel, n.l. dat de arbeiders de nacht veroveren en hun dictatuur vestigen, zoo een nieuwe orde vestigend, waarin allen voor allen moeten arbeiden.

Deze kapitalistische economie heeft nog de impertinentie om te beweren dat de loonen der spoorwegmannen verlaagd moeten worden, opdat de tarieven verlaagd kunnen worden; en als argument daarvoor

te wijzen op de huidige prijzen der groenten, die de transporten thans niet meer goed maken. „De prijzen der groenten!“ Kan men mooier voorbeeld noemen, om 't idiotisme, 't misdadige van het kapitalisme aan te toonen! Duizenden in alle landen, tienduizenden in een land als Duitschland of Rusland vergaan van de honger en hier gooien de kweekers de groenten weg en laten ze rotten omdat ze niet kunnen bereiken waarom het hun te doen is in dit productiestelsel, n.l. winst behalen. En die lage groenteprijzen toonen toch wel integendeel aan dat de koopkracht bij duizenden en duizenden juist te gering is, en het is ook weer de ontwrichting van het kapitalisme, de crisis, die deze duizenden van de markt heeft uitgesloten. Dat ging altijd zoo in een crisis. Maar vroeger begon dan alles langzamerhand weer in orde te komen, dan nam de werkloosheid weer af. Over 't geheel genomen en blijvend bestaat daarop nu geen uitzicht. Ook een remedie, als in genoemd artikel aanbevolen wordt, n.l. eerst „loonsverlaging, dan volgt de prijsdaling“ zal niet baten. Want de ervaring der laatste vijf, zes jaren leert ons dat allerminst verhooging der loonen oorzaak was der prijsstijgingen. Deze hadden gansch andere oorzaken als schaarste, monopoliepositie der verkopers, woeker van deze etc. En omgekeerd volgden pas na prijsstijgingen langzamerhand loonsverhogingen. En ook deze baatten de arbeiders niet daar zij toch weer achterhaald werden door prijsstijgingen. Dit wat betreft loonsverhogingen maar omgekeerd geldt hetzelfde ook voor loonsverlagen. Dan is 't duidelijk dat loonsverlaging geenszins altijd een onverbiddelijke voorwaarde is voor prijsdaling. Komt deze laatste, dan zijn het vrijwel altijd andere oorzaken, die haar brengen. Neen, er is slechts één remedie, één haalbaar, n.l. dat de arbeiders zich niet langer laten bedonderen, noch door de praatjes van een economie als deze (waarop minder kans is omdat de onzinnigheid er te dik op ligt), noch door de praatjes van de bonzen (leiders) van vakverenigingen en van politieke partijen, welke parlementair zijn, maar zelfbewust en opofferingsgezind stroom loopen tegen het kapitaal en de productie voor winst vervangen door die van allen voor allen, door die, welke gericht is op de behoeften van allen.

De wederopbouw van Rusland.

De brave burgerman, die tegen behoorlijke betaling in de Nieuwe Rott. Courant de „Schetens van Geld- en Fondsenmarkt“ mag schrijven en daarin waarheid en verlichting aardig in zijn geldlatjes-latijn doorenmengelt, zegt naast veel onzin ook wel eens een juistheid. B.v. de volgende:

„Ondanks het feit, dat ook in Engeland het aantal werklozen gestadig blijft afnemen, hetgeen eveneens op een verbetering van het bedrijfsleven duidt, heeft dit zijn gunstigen invloed op de Londensche fondsenmarkt gemist. De stroevere geldmarkt, welke in de afdeling voor beleggingsfondsen niet onopgemerkt blijft benevens de politieke verwikkelingen in verband met de gebeurtenissen in het Nabije Oosten, hadden op de beurs een ietwat deprimeerende uitwerking.“

Een uitzondering maakten de aandelen in de Russo-Asiatic Consolidated, het bekende Urquhart concern, hetwelk een aantal Engelse in Rusland werkende ondernemingen omvat, die zich voornamelijk met petroleumwinning bezighouden. Na de talloze vruchteloze pogingen, die reeds waren aangewend om de geconificeerde bezittingen dezer onderneming wederom van het sowjet-regime terug te krijgen, heeft het natuurlijk een bijzonder gunstigen indruk gemaakt, dat het den heer Urquhart, die persoonlijk met Krassin te Berlijn de onderhandelingen gevoerd heeft, thans eindelijk gelukt is op betrekkelijk gunstige voorwaarden de hervatting van het bedrijf te verzekeren. Behalve een in Russische schatkistwissels te betalen schadevergoeding heeft de sow-jet-regering voor 99 jaren concessie verleend tot

exploitatie van de vroegere eigendommen der onderneming. In verband met de omvangrijke belasting, ten bedrage van 8 pct. van de bruto ontvangsten, is het in roebels luidende schadebedrag in het onderhavige geval niet niet zonder waarde.

De totstandkoming dezer overeenkomst heeft o.a. in verband met de Engelsch-Duitsch-Fransche onderhandelingen tot herstel van het Russische transportwezen, waarop wij de vorige week te dezer plaatse de aandacht vestigden, wederom de hoop doen herleven dat de heeren te Moskou toch iets geleerd hebben te Genue en Den Haag, zoodat een verder zwichten voor de wenschen van het West-Europeesche kapitaal te verwachten is. Behalve Russische petroleumfondsen hebben dieningevolge ook staats- en spoorwegobligatiën ten laste van het vroegere Tsarenrijk wederom meer belangstelling getrokken.

Ook ten onzent, waar de Russische afdeling aanvankelijk verlaten bleef, ontwikkelde zich de laatste dagen wat meer handel in dit soort fondsen. Door overdreven optimisme laat men zich echter hier ter stede nog allerminst leiden.“

De zoogenaamde Marxisten van „Tribune“ en „Communistische Gids“ hebben heelemaal geen reden om boos op ons te worden, wanneer wij beweren, dat in Rusland het kapitalisme weer ingevoerd wordt. Of meenen ze soms, dat Rusland als een soort van communistisch eiland midden tusschen de kapitalistische staten kan bestaan? Of dat ze b.v. met het proces tegen de sociaal-revolutionairen der arbeiders duurzaam een rad voor de oogen kunnen draaien? De basis van de kapitalistische maatschappij is, zooals Marx reeds aantoonde, de warenproductie. Rusland koopt en verkoopt waren en is dus in de kapitalistische productie opgenomen.

De K. A. I.

III

Di bracht de strijd om de monopoliseering der productie om winst van de bron af aan, de grondstoffen tot het verbruik; de strijd om de monopoliseering der afzetmarkten, der consumentenmassa's en van het waren-transport (zee-wegen) voort. De inleiding tot de ontzaglijke uitbuiting, en heerschappijmonopolies moest de samenvatting van groote staten onder de politieke heerschappij van een nationale geldoligarchie zijn, streng afgesloten vande concurrentie v. vreemdegeldoligarchieën en zonder te letten op naties en hun rechten.

Hoe grootere massa's kapitaal naar in ontwikkeling achtergebleven landen uitgevoerd worden, des te grooter werd het belang der nationale geldoligarchieën bij het politieke bezit van deze landen. In naam van de beschaving, de vrijheid der volken en het zelfbeschikingsrecht werden de waardevolle kapitaalbeleggingen onder de hechte militaire en politieke bescherming van van de eigen geconsolideerde staatsmacht gesteld, om ze tegen vernietigende uitbarstingen van rassenhaat, tegen . . . despotische grepen naar de machi van een primitieve heerschingsklasse, die haar wil als wet beschouwde en geen burgerlijke eigendomsrechten kende, te beschermen. Ook was de politieke macht dienstig tot het snelle vormen van massa's van proletariërs uit de oorspronkelijke boerenbevolking tot uitbreiding der kapitaalbeleggingen, daar toch de sterkste tegenstand tegen de invoering der kapitalistische productie van de oude „naturalwirtschaftliche“ productievormen der oorspronkelijke bewoners uitging. Zooleverde, om een voorbeeld te noemen, eerst de politieke heerschappij van Engeland in Egypte met haar draconische wetten tegen de productievorm van gezamenlijk huishouden zooals de boeren die kenden (Gemeinwirtschaft) de groote massa's loonarbeiders tot het bebouwen der boomwoplantages. Bovendien moest de politieke macht beschermen tegen het gevaar, dat een andere staat in het belang van zijn geldoligarchie bezit zou nemen van het land en het tot stand gebrachte, uitgebreide kapi-

taalbelegging met alle export- en uitbuitingsmogelijkheden van de toekomst aan de eigen geldoligarchie zou overgeven. Zou bezetten de Engelschen Egypte en verdreven daaruit het Fransche kapitaal na de ineenstorting der Fransche bourgeoisieerschappij in de oorlog tegen het Duitschland van Bismarck. De Engelsche geldoligarchie kwam daardoor in het bezit van de weg van de wereldhandel tusschen Europa en Azië: De Fransche bourgeoisie republiek bezette Tunis en verdreef door haar politieke invloed en haar administratieve macht het Italiaansche kapitaal. Maar hoe meer concurrenten op de wereldmarkt optrad, hoe meer geldoligarchieën in samenloop met de ontwikkeling van burgerlijke staten tegen elkaar concurreerden om de internationale exportmogelijkheden, afzetgebieden en grondstoffen, des te moeilijker en lastiger werd de politieke inbezittinge dezer landen door één enkele staat in 't belang van diens geldoligarchie. In Marokko streed een machtige Duitsche tegen een machtige Fransche geldtrust om de monopoliseering der Marokkaansche Staatsschulden, spoorwegaanleg en ertsgedebieden en alleen de concrete bond der regerende geldoligarchieën van Frankrijk en Engeland tegen de Duitsche besliste ten gunste der Fransche kapitalisten. De politieke, militaire- en zeemacht der twee oudste koloniale staten beslisten over het bezit van dit land. In China en in Turkije concurreerden de machtigste geldoligarchieën der aarde om het voorrecht de achteruitgegangene en zwakke staat te financieren, om het bezit van kolon- en ertsgedebieden, om het recht het uitgebreide rijk met spoorwegen te doortrekken, om het bezit der Mesopotamische petroleumgebieden en om het recht deze volkeren in de toekomst uit te buiten als consumenten (= verbruikers).

Het zijn machtige, kapitalistische factoren, welke historisch noodzakelijk bij de nationale monopolistische geldoligarchieën de drijfveer wekken om alle landen en staten, die buiten de kapitalistische productie- en uitbuitingsvorm staan, of, om de burgerlijke ideologie te gebruiken, welke buiten de burgerlijke beschaving, buiten de burgerlijke rechts-, eigendoms-, en staatsvorm staan, als markten te monopoliseeren en aan hun politieke macht en heerschappij te onderwerpen. De gansche aarde werd onder de concurreerende geldoligarchieën verdeeld en in hun hecht politiek bezit gebracht, waaruit zij niet meer verdreven konden worden door economische concurrentie. Enkele landen, als China en Turkije namen een bijzondere positie in door de machtsverhouding der concurrenten. Met de middeelen en methodes der economische concurrentie alleen konden de nationale burgerlijke kapitalisten-oligarchieën de strijd om het bezit dezer landen niet meer beslechten en de strijd nam de vorm aan van politieke machtskwisties tusschen de betrokken concurrenten en machtskwisties kunnen volgens de taal van iedere kapitalistische staatkunde vanaf Napoleon tot Bismarck en Lloyd George slechts met bloed en staal beslist worden.

(Wordt vervolgd.)

Tusschen twee vuren.

Het Hoofdkwartier van het Iersche Republikeinsche Leger te velde bracht op 5 Aug. 11. ter kennis van het Iersche Vakbewegings Congres, dat „arbeiders, die actief samenwerken met het Vrijstaatsche Leger, of assisteerende bij operaties onder dat leger, in de toekomst zullen worden beschouwd als deel te nemen in

De Opstand in het Roergebied.¹⁾

Maart — April 1920.

De revolutie van 1918. De splitsing binnen het proletariaat. De Rijksweer. De Kapp-putsch. „Rust en orde.” De staking. Gewapend verzet?

Er is een zoo sterke sociologische tendenz, dat deze bijna tot wet wordt. N.l. „dat in het maatschappelijk leven geen organisaties bestaan, die alleen middel zijn. Ieder middel verlangt naar zelfstandig leven, het ontwikkelt een zelfstandig machtsstreven, dat het gevaar in zich bergen kan, de oorsprong en het doel, waaruit het ontstond, te overwoeren.”

(G. Colm. „Beitrag enz.” blz. 141)

Toen in 1918 het Duitsche proletariaat plotseling door zijn arbeiders en soldatenraden (arsolraden) en door het bezit van wapenen de politieke macht had, begon binnen het proletariaat de groote strijd, hoe deze macht te benutten voor de opbouw van de socialistische of kommunistische maatschappij. De strijd voor hervormingen tot geleidelijk invoering van het communisme bleek zijn wortels diep in de massa geboord te hebben. De strijd om de burgerlijke democratie bleek inplaats van middel tot doel geworden te zijn. De strijd om de burgerlijke democratie, die oorspronkelijk alleen 't middel was, om de revolutionaire energie van 't proletariaat te ontplooiën, die bij de verovering van de macht eenvoudig als waardeloos weggeworpen moest worden, had die democratie voor de massa tot doel gemaakt.

den oorlog tusschen het Republikeinsche en Vrijstaatsche Leger.”

De kennisgeving vervolgt:

„Dit besluit is ons opgedrongen wegens het feit, dat het grootste deel van het werk bij de spoorwegen op het oogenblik werk voor het leger is, dat de spoorweg-autoriteiten samenwerken met de z.g. voorloopige regering, en dat de georganiseerde arbeiders tot nu toe daartoe hebben medegewerkt door den Vrijstaat en het Britsche Gouvernement te assisteerden in hun pogingen om de Republikeinsche troepen uit te roeien. Willt u daarom aan uwe vakbewegingen officieel mededeelen, dat elk uwer leden, die de vijandelijke troepen helpen door het herschieten van spoorwegen, het transporteren of behandelen van munitie en van troepen, het repareren van telefoon-, of telegraafdraden, ect., die onverschillig op welke wijze ook onze troepen tegenwerken in het vervullen van hun plicht, zullen worden beschouwd als strijders in den oorlog en dat zij dezelfde risico op zich nemen als de gewapende troepen, die tegen de Republiek vechten.”

Ons Engelsche broederorgaan „Worker's Dreadnought” („Arbeider's vrees niets”), aan wien wij dit ontleenen, voegt er zeer terecht aan toe:

„Dit document heeft onder de vakvereenigingsleiders blijkbaar consternatie veroorzaakt. De voorzitter van het congres zei, dat toen hij het den dag tevoren ontving, hij het had aangezien voor een truc en het daarom niet aan het congres had voorgelegd. Maar thans wist hij, dat het echt was.

De Iersche vakvereenigingsleiders verklaarden zich allemaal tegen den huidige Ierschen oorlog, en dat zij noch de Republikeinen, noch de Vrijstaats ondersteunen, en dat de heele strijd onnoodig is. In zijn toespraak tot het Congres, zeide de voorzitter:

„Neem geen deel aan den burgeroorlog, kameraden, blijf buiten. Sterf liever van honger, dan dat gij uw bloed stort in dezen burgeroorlog.”

Het verzoek aan de arbeiders, om daadwerkelijk buiten den oorlog te blijven, door te weigeren de troepen te helpen, was een proeve van bekwaamheid, waarop de arbeidersleiders heelemaal niet waren voorbereid. Deze zelfde Iersche Arbeidersleiders zullen wel naar internationale conferenties gaan en resoluties voor een algemeene staking tegen den oorlog toelichten, en velen van hen waren buitengewoon ontevreden over de Britsche Arbeidersbeweging, omdat zij faalde, dit in 1914 te volvoeren.

Deze Iersche Arbeidersleiders organiseerden een ééndagische staking tegen den oorlog, maar om voortdurend te weigeren troepen te helpen en te vervoeren in den burgeroorlog zou meer betekenen dan het pacifisme met den mond te belijden. Voor de leden der vakvereenigingen zou het betekenen: de risico van voor den krijgsraad te worden gedaagd of van neergeschoten te worden door de militairen. En voor de leiders de risico van te worden vervolgd door de Vrijstaatsche regering. De heeren Tom, L. Johnson, Cathal, O. Shannon en Bill, O'Brien hadden absoluut niet de bedoeling om in hun pacifisme zoover te gaan.

In de toespraak van den voorzitter werd heldhaftig gehoopt, dat er arbeiders zouden worden gezonden, die de bevelen van Republikeinsche officieren om bruggen op te blazen zouden weigeren te gehoorzamen, op gevaar af van neergeschoten te worden. Maar dat was een geval, hetwelk zich niet vaak zou voordoen, en het zou alleen de enkelingen op de plaats zelf treffen.

En daarmee begon de splitsing in het proletariaat zelf. Groote deelen van het proletariaat eischten, dat de arsolraden de macht aan zich zouden houden. Maar de massaas misten zelfstandigheid en lieten zich door hun politieke en economische organisaties de macht uit handen nemen, ter wille van de z.g. democratie. De organisaties bleken geen middel tot 't doel de macht te veroveren. Ze hadden een zelfstandig leven, dat de strijd om 't bestaan voerde, als ieder ander organisme. De revolutie bedreigde hen in hun bestaan. De arsolraden eischten hun macht op. Niet die organisaties, maar die arsolraden zouden de macht in de proletarische staat worden. Zoo verloren die organisaties hun oorsprong en doel, dat revolutionair was, uit 't oog en sloegen ze in hun tegendeel om: tot contra-revolutionair.

Een strijd van proletarische massaas ontbrandde tegen het verraad van die zich nog steeds socialistisch noemende organisaties, S. D. A. P., Onafhankelen en vakbeweging. En heftige strijd, die met mitrailleurs en kanonnen werd beslecht. De bourgeoisie zocht natuurlijk naar het bij de sociaal-democratie en vakbeweging, die de zaken zoo prachtig voor haar opknapt. Maar diepe haat zette zich bij groote deelen van het proletariaat tegen de beulen uit hun eigen organisaties.

De overwegend soc.-democratische coalitie-regering, die ontstaan was, had daardoor geen voldoende steun in de massa. Kon zij de bescherming van de republiek de zorg voor „rust en orde” aan 't proletariaat toevertrouwen? Neen. Dat was „onbetrouwbaar.” Zij was daarom wilens of onwilens voor haar handhaving aan-

De weigering om legers te helpen, hetgeen werd verlangd, zou beteekenen, je direct in moeilijkheden steken met de Regering van den Vrijstaat, waarachter de Engelsche Regering staat.

Birmingham, die de Iersche afdel. der Britsche Vakbonden van spoorwegpersoneel vertegenwoordigde, toonde aan, dat de spoormannen het eerst zouden worden getroffen; zij moesten de bescherming en den raad van het Congres hebben. Tom L. Johnson antwoorde, dat het Hoofdbestuur de kwestie zeer ernstig had onder de oogen gezien: hij vroeg zich af „of massale vergaderingen ook maar eenige aandacht van de mannen met de kanonnen zouden hebben.”

Tot een eindbeslissing kwam men niet. De vakvereenigingsleiders steunden de Vrijstaatsche regering passief, ofschoon die regering de publicaties der vakbeweging censureert en vakvereenigingsmannen laat arresteerden om luttel of geen reden.

Ofschoon de Vakvereenigingsleiders de regering van den Vrijstaat passief hulp verleenen, willen zij den schijn aannemen van neutraal te zijn en een massa onverschillige arbeiders trachten angstvallig buiten gevaar te blijven door een loon te verdienen met oorlogswerk te verrichten zonder oorlogsrisico op zich te nemen.

Het besluit der republikeinen om degenen, die de troepen helpen, als daadwerkelijke combattanten te behandelen, bevestigt een feit, hetwelk tot het bewustzijn van iederen loonslaaf moest doordringen. Met dit feit inderdaad rekening te houden beteekent een solidariteit, zooals slechts af en toe getoond werd in de internationale proletarische beweging.

Zoo de arbeiders — spoormannen, transportarbeiders en zeelieden — van Engeland en Europa die solidariteit hadden bezeten, zou er noch van invallen in Sovjet-Rusland, noch van een blokkade sprake geweest zijn: En indien de spoorwegmannen en andere arbeiders van de Rand (Transvaal) die solidariteit hadden gevoeld, zou er over de laatste staking daar een heel ander verhaal verteld kunnen worden.”

Tot zoover de W.D. Tot goed begrip van de Iersche kwestie willen wij er nog op wijzen, dat de strijd tusschen de Republikeinen (de Ieren, die de algeheele onafhankelijkheid willen) en de Vrijstaaten (die een „vrij Ierland” willen en ook reeds hebben, ofschoon deel uitmakend van het Britsche Rijk) feitelijk reeds een strijd is tusschen Engeland aan de eene zijde, en Amerika—Frankrijk aan de andere zijde. De laatste ondersteunen de Republikeinen onder de Valera in het geheim met geld en oorlogstuig. Anders konden deze het nooit zoo lang volhouden. Het doel is, het Britsche

Rijk in zijn zwakste plekken te treffen, in dit geval dus in Ierland, d. Achillespees van Britannië, zooals Gorter het uitdrukt. De Grieksch—Turksche oorlog is een analoog geval in een ander deel der wereld, eveneens op een uiterst zwakke plek in het groote lichaam van het Britsche Imperium.

Hoe moet de houding der arbeiders zijn in den Ierschen opstand? We hebben gezien, dat zij niet neutraal kunnen zijn en net als de struisvogels hun koppen in het zand kunnen steken, zeggende: de burgeroorlog is niet noodig. Noodig of niet, hij is er en kan slechts voor goed beëindigd worden, als de geheele arbeidersklasse van Ierland en de Vrijstaatsche regering en de Valera c.s. naar den duivel jaagt om de Iersche Raden-republiek te vestigen.

gewezen op de aartsreactionaire z. g. Rijksweertroepen. De ouders keizerlijke generaals en officieren met de orde-tekennen uit de roemruchte oorlog, de oude discipline het oude machtsvertoon, jonge politiek-ongeschoolde soldaten, die aangehouden werden door de hooge soldij en de goede verzorging.²⁾

Diepe haat sluimerde in het proletarische hart tegen de Rijksweer. Rijksweer was het zelfde als: uitzonderingsrechtbanken, standrecht, censuur op de proletarische pers, moord op Liebknecht en Rosa Luxemburg, onderkruipersbescherming.

En de Rijksweer was de steunpilaar der Ebertsche republiek.

De steunpilaar was echter niet hecht en de keizerlijke generaals en officieren wachtten slecht hun tijd af, om Ebert en zijn trawanten naar den duivel te jagen.

En hun tijd kwam. Op 13 Maart 1920 trok Kapp met zijn „Baltische troepen” Berlijn binnen, om de „contra-revolutie van Orde en Arbeid” te ontkennen. De officiële regering kneep bijtijds uit en verlegde haar zetel. En de soc. dem. riepen het „Duitsche volk” op, om door middel van de algemeene werkstaking de republiek te beschermen.³⁾ 't Was wel een gevaarlijke onderneming. Want zou het proletariaat niet tegelijk met Kapp en de Rijksweer ook de Ebertianen wegvegen? Een keuze was er echter niet.

De staking zette terstond krachtig in en binnen een dag of tien behoorde het Kapp-avontuur alweer tot de geschiedenis. De regering keerde weer naar Berlijn terug. De stakingen werden successievelijk opgeheven.

Spanje.

Slechts nu en dan hooren wij iets uit Spanje, het land van de bloedige reactie en de kapitalistische onmacht. Spanje wordt, als alle zwak-kapitalistische landen, het eerst aangegegrepen door de doodscrisis van het kapitaal. De uitvoer van haast alle producten is in 1921 vergeleken met 1913 schrikbarend geslonken en dit verlies moet zooals altijd verhaald worden op de arbeidersklasse.

Daar is b.v. de staking in de steenkolenmijnen van Asturie. Evenals in Engeland en Amerika zijn de Spaansche mijnwerkers in staking gegaan om loonsverlaging af te weren. Overal met hetzelfde gevolg: dat de mijnmagnaten hun voorraden op prijs konden verkoopen, miljoenen aan loonen in den zak hielden en de uitgehongerde arbeiders tenslotte toch tot allerlei concessies konden brengen. In Spanje lukte dit bijzonder fijn; trouwens daar bracht een minister de oplossing. Deze luidde: de arbeiders zouden 9 Aug. weer aan 't werk gaan zonder represailles maar met 5% loonsverlaging, ze beloven de productie met 10% te vermeerderen. Is dit 1 November niet gek, dan zal een gemengde commissie de loonen voor de volgende maanden vaststellen, naar verhouding van de bereikte productie. Wordt de productie met 20% vermeerderd, dan wordt de 5% loon weer uitbetaald. Is het niet schandelijk dat maar nauwelijks een meerderheid onder de arbeiders gevonden werd voor die geniale oplossing?

Buitengewoon belangrijk lijkt ons datgene wat dezen zomer in den syndicalistische Confederacion General del Trabajo gebeurd is. Onze berichten uit Spaansche bourgeois-bladen zijn niet geheel zeker maar het schijnt zeker dat de Confederacion zich van de Derde Internationale heeft losgemaakt, niet omdat ze tegen de Russische Revolutie is, maar wel tegen de kapitalistische opbouw-politiek van de Russische C.P. en haar trawanten.

Een ander, eigenlijk veel belangrijker besluit is dat, waarbij deze Spaansche syndicalisten van de daad met Pestana en Segui aan het hoofd verklaren te zijn „een zuiver revolutionaire organisatie, die ronduit en bewust de parlementaire actie op de samenwerking met de politieke partijen verwerpt, maar tegelijkertijd, in alles en volkomen politiek is.”

Dit is woordelijk vertaald een zin uit een motie aangenomen op het Congres van Zaragoza van Juni 1922. Mondelinge verklaringen in dezen zin van Segui en Pestana zijn in de bladen gepubliceerd. Wel doen de Spaansche sociaaldemocraten hun best de arbeiders wijs te maken dat de syndicalisten eigenlijk de reformistenpolitiek van baantjes en verkiezingen hebben aangenomen, doch de praktijk, zooals die de laatste weken door de Confederacion is uitgeoefend, schijnt hun geen gelijk te geven. En zij zullen met spanning afwachten of er nog meer helderheid komt in de hoofden der Spaansche syndicalisten en of hun ideeën door de Spaansche arbeidersklasse meer en meer worden aanvaard.

Dat in ieder geval de socialistischen het Spaansche proletariaat afschuwelijk bedriegen, kan blijken uit een redevoering van prof. Fernando de los Rios van 23 Juni, waarin hij de arbeiders wilde opheffen door hen te wijzen op de overwinningen der arbeiders in Duitschland en Italië waar socialistischen en communisten samenwerken in machtige organisaties. (Leve de waarheid!) Hij wees hun er op dat in Engeland een vakvereen-

Echter in 't Roergebied liep het niet zoo vlot van stapel.

Deze industriestreek was door groote afdelingen van de Rijksweer bezet. In Munster, Wezel, Remscheid, Mülheim, Elberfeld, Düsseldorf, Hamborn en kluiere plaatsen was ze gelegerd. Uit vrees voor het industrie proletariaat durfden de generaals en officieren hier niet terstond bij de Kapp-regering aansluiten, maar namen ze een afwachthouding aan. Maar toch niet zó afwachthoud, of majoor Lützow liet op 13 Maart zijn corps een marsch door Remscheid maken, waarna heel deftig voor 't stadhuis op oud-keizerlijke manier geparaadeerd werd. De majoor hield een toespraak, waarin hij er zijn manschappen op wees, dat er in Berlijn een nieuwe regering aan 't bewind was gekomen en dat ze zich voor mogelijke onlusten gereed moesten houden. Bij 't terugkeeren in de kazerne heschen de manschappen de oude keizerlijke vlag.

Ook in Mülheim waren ze niet zó afwachthoud of de kommandant wees zijn mannen op de nieuwe regering „van de Daad” en heschen ze de oude vlag. (15 Maart).

't Spreek van zelf, dat de Rijksweer verklaarde alleen voor „rust en orde” te zullen zorgdragen. En van die taak kweet zij zich uitstekend. Daarom werden verschillende arbeiders neergeschoten, arrestaties hadden kranten verboden. 't Stakingsparool, dat nota bene door de officieuze regering was uitgegeven, mocht niet worden doorgegeven.

Alles voor „rust en orde.”

gingseider f 12.000 krijgt en in Spanje een pak slaag en een paar miserabele gulden. Hij wees hun ook op de voordeelen van de wettelijke actie en gaf als voorbeeld Italië, met 500 socialistische gemeenteraden en 114 socialistische Kamerleden.

Zulke dingen durven de sociaalpatriotten in Nederland toch niet te zeggen. Hier zwijgen ze liever maar over het lot der proletariërs die opgescheept zitten met een Ebert, een Branting of een Vandervelde.

INGEZONDEN.

Ons Congres.

Enige opmerkingen naar aanleiding van het „feuilleton” onder bovenstaanden titel in de K. A. No. 18 opgenomen. Dit artikel heeft 2 fouten: het is snoevend van toon, en het bevat onjuistheden.

Voor eerst is het wat ophekkend te spreken over onze volkomen rijkheid en de onmogelijkheid ons af te leiden van onzen weg. Dit heeft waarde voor een groote partij, voor een kleine groep als de onze is dit echter een vanzelfsprekende noodzakelijkheid maar bovendien . . .

Bestaan er in een kleine partij verschillen van meening tusschen groepen waarvan de eene een beperkt aantal leden heeft, dan kan, gezien het klein getal der gezamenlijke leden toch de kleine minderheidsgroep van belang zijn. Zóó is het in onze partij: de weinigen die op het Berlijnsche standpunt staan, zijn in onze kleine partij werkelijk een belangrijke factor.

Maar dat niet alleen. Ook zij die op Essener-standpunt staan zijn slechts weinigen. Het gros der partijleden echter is over de geschillen niet of onvoldoende ingelicht.

In Amsterdam zijn de besprekingen middenin afgebroken; in Rotterdam vonden ze nauwelijks plaats. Ook de krant lichte zoo goed als niet in. De toelichtingen van den afgevaardigde naar Duitschland, noch die van den Duitschen partijgenoot (wie had dien eigenlijk hier gehaald?) konden als opheldering dienen, gezien hun schromelijke (Essener-)eenzijdigheid.

Daarom is het een onjuistheid te beweren dat de partij zich zoo eensgezind achter Essen schaart. De thesen toch der Essener-Internationale gaan vrijwel buiten de geschillen om. Nu de partijleden niet goed van die geschillen op de hoogte waren, kan aan de aanneming van de „onzijdige” Essense stellingen niet de betekenis gehecht worden van een zich plaatsen achter de Essener taktiek.

Onjuist is verder dat de Berlijnsche taktiek terugvoert naar parlementarisme; zelfs zij die meenen dat de Berlijners vakvereenigings-neigingen vertoonen (wat mij onjuist dunkt) zullen voor een parlementarisme-beschuldiging geen gronden kunnen aanvoeren. De „onbekende schrijver” in de Berlijnsche K.A.Z. heeft gelijk als hij beweert, dat de Hollandische partij ook Berlijnsch denkende leden heeft. Onjuist, een onwaarheid, is dat hij schreef over een „trio” dat voor de Essense Int. zou zijn; aldus schreef de redactie der Berlijnsche K.A.Z.

Verder bevat het artikel „Ons Congres” ook een bedriegelijke voorstelling omtrent de taktiek der Berlijners.

Tendentieus is de voorstelling omtrent de groepen die tot de Essense Int. zouden behooren.

Bluf, afgezaagde rethorische en onlogische groot-

Ondertusschen zat het proletariaat niet stil. Een geweldige opwindung maakte zich van de arbeidersklasse meester. 't Stakingsparool werd volkomen opgevolgd. Zelfs ging men soms in staking vóór nog eenige oproep was gedaan. De arbeid ruste volkomen, behalve in de vitale bedrijven. 't Bruischte en kookte in de zwaar geladen atmosfeer. 't Proletariaat wilde afrekenen met de Rijksweer, die onder 't mom van „rust en orde” vooral in deze tijd de doodgewone burgerlijke rechten met voeten trede.

't Bewaren van rust en orde kostte verscheidene proletariërs het leven. Op 15 en 16 Maart vielen bij een demonstratie in Duisburg 18 dooden en werden 54 gewond. 't Proletariaat verlangde wapens, om zich te verdedigen tegen de „ordebewerkers.” En zoo zien we in verschillende plaatsen eischen stellen, die vooral neerkomen op:

vrijlating der arrestanten; 't opnemen van arbeiders bij de veiligheidsdienst; opheffing staat van beleg; terugtrekken der militairen.

't Wordt steeds duidelijker, dat men met de algemeene staking niets begon. 't Proletariaat voelde, dat het tot de gewapende opstand moest overgaan, om de gehate Rijksweer te verjagen en om niet 't slachtoffer te worden van de orde- en rustbewaarders. Zoo werd reeds op de Kapp-dag, op Zaterdag 13 Maart, op een vergadering van vertrouwensmannen der Onafhankelijken besloten tot bewapening van 't proletariaat.

De Zaterdag was voor menig proletariaat de schoonste uit 'n leven. Over de hoofden van alle leiders sloot

spraak is de passage: „Onze revolutionaire wil moet omgezet worden in een daad. Daarom de K.A.I.” Kom, kom! Zóó een vaart loopt die „daad” nou niet Een internationale hoeft geen „daad” maar kan maakwerk zijn.

En naar mijn meening is de Essense Internationale het laatste.

Gevolgtrekking: in onze partij zijn geen zelf-verlakerij, geen bluf, wel koele hoofden en strikte eerlijkheid noodig.

Mededeelingen.

In Essen is een voor de arbeidersklasse belangrijk boek verschenen over de Roeropstand. De auteur, een burgerlijk geschiedschrijver, geeft in de authentieke berichten en documenten een „objectieve” beschouwing over de gebeurtenissen. In dit nummer van ons blad geven we het eerste van een serie artikelen over de opstand, waarvan we het materiaal grotendeels aan dat boek ontleenen. De ervaringen, die 't proletariaat in zijn opstanden en revoluties opdoet, zijn voor de arbeidersklasse van het grootste belang voor 't vaststellen van de taktiek. Duidelijk springen hier op de voorgrond de noodzakelijkheid van onze drie groote principen: **De Klasse-dictatuur, de Bedrijfsraden-organisatie, 't Anti-parlementarisme.**

't Is dan ook niet toevallig, dat juist in deze tijd de K.A.P.D. geboren werd. We bevelen onze lezers aan de artikelen te bewaren, om later bij discussie over bepaalde punten een zekere grondslag te vormen.

Anti-Parlementarisme.

(Wij drukken hieronder de stellingen over het parlementarisme af, welke indertijd de Italiaansche communist Borgia, toen anti-parlementair, aanbood aan het IIde Congres der Communistische Internationale).

1. Het parlementarisme is de vorm van politieke vertegenwoordiging, welke eigen is aan het kapitalisme. De voornaamste critiek welke marxistische communisten op het parlementarisme en op de burgerlijke democratie in 't algemeen hebben, zegt, dat het toekennen van het kiesrecht aan alle burgers van alle klassen bij de verkiezingen voor de vertegenwoordigde lichamen, niet kan beletten dat het heele bestuursapparaat van de staat tenslotte niets anders beteekent dan te zijn de verdediger der belangen van de heerschende kapitalisten-klasse en dat de staat zich slechts organiseert als door de historie aangewezen orgaan van de strijd der bourgeoisie tegen de revolutie van 't proletariaat.

2. De communisten wijzen absoluut af de mogelijkheid dat de arbeidersklasse de macht zou veroveren door de meerderheid der zetels in het parlement in de plaats van dat te bereiken door de revolutionaire gewapende strijd. De machtsgrippling van 't proletariaat welke het uitgangspunt is van de economische schepings-arbeid der communisten, brengt mede de geweldadige en onmiddellijke onderdrukking der democratische organen, welke dan vervangen zullen worden door de organen van de proletarische macht, deraden van arbeiders. De klasse der uitbuiters zal dan, beroofd van ieder politiek recht, de dictatuur van het proletariaat als werkelijkheid voelen, d.w.z. een systeem van klasse-bestuur en klasse-vertegenwoordiging. De vernietiging van 't parlementarisme is dus een historisch bepaald doel van de communistische beweging: of

de arbeidersklasse haar Eenheidsfront. Weg waren de onderlinge geschillen. Van christelijk tot communist reikten ze elkaar de broederhand. De lucht was bezwangerd van gloeiende kameraadschap, die tot de stoutste daden in staat stelt. O heerlijk, dat te doorleven, dat 't volk zich als een kokende zee opmaakt tot gemeenschappelijke strijd . . .

Maar de massaas hadden buiten de waard, of beter buiten de leiders gerekend. In de loop der gebeurtenissen zullen we zien hoe deze de boel kapot maakten. We zullen zien hoe de massaas zich later in machtelooze woede tegen de hen leidende veraders keerden. We zullen verder zien, hoe sterk een Eenheidsfront is van gelijkgerichte krachten en tot welke vreeselijke nederlagen het vooze Eenheidsfront van ongelijke krachten voert.

Reeds op de eerste Kapp-dag, 's Zaterdags, werden overal stormachtige betoogingen gehouden en werd in Dortmund de kommunist Meinberg uit de gevangnis verlost. De invoering van de staat van beleg door de reactionaire Rijksweer was olie op 't vuur. 't Proletariaat verlangde wapens! Maar niemand had ze! Hoe er aan te komen?

(Wordt vervolgd)

¹⁾ Beiilag zur Geschichte und Soziologie des Ruhraufstandes, door Gerard Colm. Uitg. G. D. Baedeker, Essen a. d. Ruhr.

²⁾ Zie blz. 16

³⁾ Zie „Nieuwe Tijd” 1920; blz. 204-207

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

Stukken voor de Redactie tijdelijk
Transvaalstr. 125 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

In ons vorig Nummer is een fout ge-
slopen, in het kopcijfer stond No. 13,
dit moest zijn No. 20.

Kapitalisme of Communisme in Rusland?

In een vorig nummer zagen wij, dat ook vóór den
opstand in Kroomstad (Februari 1921) vele maatregelen
der Bolschewiki reeds een kapitalistisch karakter hadden.
Wij zullen nu die van na dien datum opgeven.
Het kapitalistisch privaats bezit is het volgendst
erkend in het decreet der Russische Sovjet-Republiek
van 27 Mei 1922, dat in de Izvestia van 18 Juni is
gepubliceerd.

Dit bepaalt o.a. „Aan alle burgers wordt het recht
toegekend, industriele en commerciële beroepen uit
te oefenen. Dit recht omvat of berust op:

I. Het eigendomsrecht op onroerende goederen, met
inbegrip van het recht op verkoop van deze goederen
en het recht tot verkoop en verpachting van den bodem
waarop deze goederen zich bevinden.

II. Het recht contracten af te sluiten met plaatse-
lijke autoriteiten, om op grond in de steden en op het
land te bouwen, met eigendomsrecht van 49 jaar.

III. Het eigendomsrecht op roerende goederen, met
name op fabrieken en werkplaatsen, industriele en
handelsondernemingen, instrumenten en productiemid-
delen, landbouw en industriele produkten, geldkapitaal.

IV. Het recht om op de genoemde eigendommen
hypotheek te nemen of geld te leenen.

V. Het recht op uitvindingen, auteursrechten, fabrieks-
merken enz.

VI. Het testaments- of wettelijke erfrecht voor echt-
genooten en hunne kinderen tot een totale waarde van
niet meer dan tienduizend goudroebel.

Ook het privaatkapitalistisch eigendom van den
grond is weer ingevoerd. Wel zegt de wet van 15 Mei
dat de gekochte bodem aan den staat behoort. Maar
onder dezen staat socialistischen mantel waarborgt
de wet feitelijk aan de boeren het volle bezit. Want
zij bepaalt dat een boer slechts om drie redenen het
gebruiksrecht van den bodem verliezen kan: 1. Als hij
zelf het bedrijf opgeeft; 2. wegens misdaad; 3. als de
staat den grond ontveent voor spoorwegen enz. Er
komen in de wet nog eenige ten dele scherpe beperkingen
voor, maar in de hoofdzak is de Sovjet-Regering tot
de agrarische politiek van Stolypin (minister onder den
laatste tsaar) teruggekeerd.

In de wet staan nog twee belangrijke bepalingen:
Zij geeft aan de boeren het recht hun grond voor één
jaar te verpachten. De tweede nog belangrijker is de
opheffing van het verbod van de huur van arbeiders!
De uitvoering van deze twee bepalingen wordt aan
de boerengemeenten zelf overgelaten. D.w.z. de boeren
krijgen volle vrijheid om land te pachten en te ver-
pachten en arbeiders te huren! Er komen dus in
Rusland pachters en eigenaars en een landproletariaat,
een reservoir waaruit ook in alle kapitalistische staten
het stedelijk proletariaat wordt gevormd.

De industrie in de steden is na Februari 1921 uit
het absolute bezit, de absolute regeling en controle van
den kommunistischen staat in een anderen toestand over-
gegaan. De kleine industrie is geheel gekomen in de
handen van privaateigenaars. De groot-industrie gedeel-
telijk, en daarbij zijn eenige der voornaamste industrieën
en trusts met medewerking van den staat, zg. ge-
mengde ondernemingen overgegaan, waar de arbeider,
gelijk overal, voor loon werkt.

Deze ondernemingen hebben reeds een groote mate
van zelfstandigheid, ook tegenover den staat, o.a. in
den handel. Het spreekt vanzelf dat hun directies
niet minder de vertegenwoordigers den regering daarin
proberen, hun bedrijven tot groter bloei te brengen.
De concurrentie tegen andere bedrijven en tegen den
staat ontstaat. De reusachtige omkoop begint weer.
De binnenlandsche handel is vrij. Men kan alles

koopen en verkoopen in Rusland. Grotere en kleinere
kapitalisten komen als paadestolen op, in de steden
en op het land.

De buitenlandsche handel is schijnbaar nog geheel
in de handen van den staat. Maar dit is slechts schijn.
De reusachtige Russische bond van koopcrates, de
centrosjoes heeft ook reeds recht op buitenlandschen
handel, met eenige beperkingen, die in werkelijkheid
niet veel beteekenen. Deze centrosjoes, die over het
geheele land verbreid is, vooral ook bij de boeren, was
altijd en is nog een geheel burgerlijke, kapitalistische
instelling. Zij leidt ook den handel naar zuiver kapita-
listische beginselen. Maar ook de trusts, de groote
industriele maatschappijen krijgen in den handel met
het buitenland voor altijd grootere zelfstandigheid. Wel
moeten zij nog altijd bij hun zaken de toestemming van
het departement voor buitenlandschen handel hebben,
maar wie kan of zal deze aan die machtige lichamen
weigeren? Krassin gaf in den Haag een lange rij van
zulke maatschappijen, en erkende (en prees) hun zelf-
standigheid.

Ten slotte geeft de Russische regering enorme con-
cessies aan buitenlandsche kapitalisten. De arbeiders
die voor deze werken worden voor een groot deel
eenvoudig aan deze kapitalisten overgeleverd. Mijnen,
bosschen, havens, land en het proletariaat worden aan
hen afgestaan.

De plaatselijke financiën zijn nu van die van den
staat gescheiden. Waartoe dat in de boerengemeenten
voeren moet, kan men zich voorstellen.

De belastingen zijn weer ingevoerd, ook de indirecte.
Zoo op tabak, koffie, lucifers, zeep, petroleum, suiker,
zout, bier en textielwaren.

Eindelijk werkt ook weer een Staatsbank. Zij dient
voor binnen- en buitenlandschen handel en neemt aan
betaal binnen- en buitenlandsche wissels. Maar Sokol-
nikof verklaarde in den Haag, dat dit ook reeds aan
particulieren, aan privaats ondernemingen en aan onder-
nemingen van privaats karakter vrij staat. En op de
zitting van het financieel departement zeide de directeur
der staatsbank in April van dit jaar, dat dit departe-
ment was vóór het oprichten van particuliere banken.

In de groote steden zijn de beurzen weer geopend.
Een leger van ondernemers, handelslieden, agenten en
makelaars van elke soort, speculanten, „Schieter“ naast
de autoriteiten en banken, daarnaast een middenstand,
winkeliers, kleine industriele, intellectueelen, klerken,
in bureaux en zaken, kortom het geheele gebroed dat
van het proletariaat leeft, komt weer op.

In de steden dit geheele leger der bourgeoisie. Op
het land het kapitalistische boerendom, 80 procent der
bevolking.

En daartusschen het kleine zwakke proletariaat met
zijn loondienst, zijn loonstrijd, zijn werkeloosheid.

Het leger der boeren en der bourgeoisie toenemend
in macht. Het proletariaat voortdurend zwakker.

De leden onzer partij moeten deze feiten, die alle
uit officiële bronnen zijn genomen, gebruiken, en het
bedrog der zoogenaamde communisten der derde inter-
nationale er mee onmaskeren.

Het communisme in Rusland is ondergaande schijn,
het kapitalistische opkomende werkelijkheid.

„Reformistisch Berlijn“.

„De arbeidersklasse mag steeds onbevreesd de waar-
heid, ook de bitterste zelfbeschuldiging in 't gezicht
blijken, want haar zwakheid is slechts een dwaling en
de strenge wet der geschiedenis geeft haar de kracht
terug, waarborgt haar eenzijdige overwinning“.

Rosa Luxemburg, „Die Krise
der Soc.-Democratie“.

Toen in 't voorjaar van dit jaar de scheuring in de
K.A.P.D. tot stand kwam, waren wij in een moeilijke
positie. Wij toch, waren ook verplicht in de zg. Ber-
lijner- en Essener richting stellig te nemen. Zoals we
weten, liep de kwestie over de mogelijkheid van 't
oprichten eener 4e Internationale, zonder dat deze

sterker gezegd nog, de eerste vorm van de bourgeois
maatschappij welke moet worden vernietigd vóór de
kapitalistische eigendom, vóór de bureaucratie en het
bestuursapparaat van de Staat, is juist die vertegen-
woordigende democratie.

3. Hetzelfde zal het geval zijn met de provinciale
of gemeentelijke (vertegenwoordigende) instellingen,
welke men niet theoretisch tegenover de andere be-
stursorganen stellen moet. Inderdaad is hun apparaat
gelijk aan het bestuursapparaat der bourgeoisie; zij
moeten eveneens vernietigd worden door het revoluti-
onaire proletariaat en vervangen door de plaatselijke
raden van arbeidersafvaardigden.

4. Terwijl het uitvoerende-, militaire- en politie-
apparaat van de bourgeoisstaat de directe actie tegen
de proletarische revolutie organiseert, beteekent de de-
mocratie een indirect middel van verdediging, welke in
de massa's de illusie verbreidt van een vreedzaam
verloop van haar vrijwordingsproces en de illusie, dat
de macht aan de proletarische staat ook op parlementa-
rie basis geschoeid kan zijn met een recht van ver-
tegenwoordiging eener bourgeoisminderheid. Het resu-
taat van deze democratische invloed op de massa's der
arbeiders is het berf van de socialistische beweging
van de Ille Internationale geweest, en op 't gebied van
de theorie, en op dat van de daad.

5. Op 't huidige oogenblik bestaat de taak der
communisten bij hun voorbereidingsarbeid, ideele en
materieel, van de revolutie, vóór alles erin het prole-
tariaat van die illusie's en van die vooroordeelen,
welke in zijn zijn verbreed zijn met medeplichtigheid
van de oude sociaal-democratische leiding, en welke
het maar afbrengen van zijn weg, te bevrijden. In die
landen waar sinds lange tijd een democratisch regim
bestaat en dat diep doorgedrongen is in de gewoonten
der massa's en in hun geest evenzeer als in de oude
socialistische partijen, heeft deze taak een bijzondere
beteekenis en neemt zij een eerste plaats in onder de
vraagstukken van de voorbereiding der revolutie.

6. De deelname aan de verkiezingen en aan het
parlement kon in de periode, waarin in de internatio-
nale beweging van 't proletariaat de machtsgrippling
zich niet voordeed als een nabijgelegenheid en waar-
in nog niet sprake was van de directe voorbereiding
tot verwezenlijking van de dictatuur van het prole-
tariaat, mogelijkheden opleveren voor propaganda, agi-
tatie en kritiek. En aan de andere kant kan in landen,
waar een burgerlijke revolutie nog in gang is en nieuwe
instellingen schept, de tusschenkomst van communisten
in de vertegenwoordigende lichamen in wording, de
mogelijkheid bieden het verloop der gebeurtenissen te
beïnvloeden om de revolutie te doen uitloopen op een
overwinning van het proletariaat.

7. In de huidige periode der geschiedenis, welke
begon met einde van den wereldoorlog met al zijn
gevolgen voor de burgerlijke maatschappij-orde, de
Russische revolutie, eerste verwezenlijking van de
machtsgrippling van het proletariaat en met de schep-
ping van de nieuwe Internationale tegen de sociaal-
democratie der verraders (en de betekenissen van Rus-
land, en de betekenissen van de Ille Internationale voor
de wereldrevolutie is sindsdien aanmerkelijk gewijzigd
naar (K.A.P.) inzicht, zoals de lezers van de Kom-
munistische arbeider wel weten. Dat neemt niet weg
dat wij niet minder gelooven in de noodzakelijkheid
en in de mogelijkheid eener proletarische revolutie
thans in Europa; en daarom gaat het bij de vraag:
parlementair of anti-parlementair (verlaler!) en in de
landen, waar het, democratische bestuur reeds lang
volledig gevormd is, bestaat geen enkele mogelijkheid
om de parlementaire tribune te benutten voor de re-
volutionaire arbeid der communisten om de klaarheid
der propaganda evenzeer als de afdoende voorbereiding
van de eindstrijd voor de dictatuur eischen, dat de
communisten een agitatie voeren voor de boycot der
verkiezingen van de zijde der arbeiders.

8. Nu het centraal probleem van de beweging
geworden, dan is de revolutionaire machtsgrippling moet
onder deze voorwaarden de heele politieke werkzaam-
heid van de partij op dit direkte doel gericht zijn.
Het is noodig de burgerlijke leugen te ontzenuwen,
welke heeft doen gelooven dat iedere ontmoeting der
tegen elkaar strijdende politieke partijen, dat iedere
strijd om de macht, moet verlopen in het kader van
het democratische mechanisme, door verkiezingen en
debatten in 't parlement en men kan er niet komen
zonder te breken met de traditionele methode, welke
er in bestaat de arbeiders ter stembus te roepen, waar-
toe zij toegelaten worden naast de leden der bourgeois-
klasse en zonder een einde te maken aan het schouw-
spel, dat afgevaardigden van het proletariaat arbeiden
op 't zelfde parlementaire terrein met die hunner uitbuiters.

9. De bij uitstek parlementaire werkzaamheid der
oude socialistische partijen heeft te zeer deze gevaar-
lijke opvatting verbreid, dat iedere politieke actie be-
staat in verkiezings- en parlementaire actie. Boven dien
heeft de walging van het proletariaat voor deze ver-
raad-politiek het terrein vruchtbaar gemaakt voor syn-
dicalistische en anarchistische dwalingen, die iedere

waarde aan de politieke actie en aan de werkzaam-
heid der partij ontzeggen. Daarom zullen de commu-
nistische partijen nooit groot succes behalen bij de
propaganda van de revolutionair-marxistische methode,
wanneer zij niet hun directe arbeid voor de dictatuur
van het proletariaat en voor de raden van arbeiders
doen steunen op het verbreken van ieder contract met
het apparaat van de burgerlijke democratie.

10. De zeer groote betekenis welke men in de
praktijk toekent aan de verkiezingscampagne en haar
resultaten (zag men de laatste jaren de Hollandsche C.P.
ooit zoo actief als gedurende verkiezingscampagnes,
met 't beleggen van vergaderingen, met het verspreiden
van manifesten en 't plakken van sprekende biljetten?)
(Vert.) het feit dat voor een vrij lange periode de
partij daaraan al zijn krachten en bronnen wijdt aan
mensen, kranten, zelfs aan geldmiddelen, strekt aan
de eene kant, ondanks alle theoretische verklaringen,
er toe het gevoel te versterken dat dit nu de werke-
lijke centrale actie is voor de doeleinden van het com-
munisme en leidt aan de andere kant tot het bijna
volledig prijsgeven van de arbeid van revolutionaire
organisatie en voorbereiding (wat werd er de laatste
jaren aan werkelijk Marxistische scholing gedaan in de
Hollandsche C.P., om niet eens te spreken van de
Zaier, Verlaler), doordat men aan de organisatie van
de partij een technisch karakter geeft, dat lijnrecht
strijd met de eischen van de revolutionaire arbeid, le-
gaat en illegaal.

11. Voor de partijen die volgens een besluit hun-
ner meerderheid tot de Ille Internationale overgingen
belet het feit van 't voortzetten der verkiezingsactie de
noodzakelijke afscheiding der sociaal-democratische
elementen, zonder de uitsluiting van welke de Ille In-
ternationale in haar historische rol zou falen ect. niet
meer het gedisciplineerde en eensgezinde leger van de
wereldrevolutie zou zijn (zoo is het thans inderdaad
al met de Ille Internationale gegaan, als onze lezers
wel weten; Verlaler).

12. De aard van de debatten al, welke gevoerd
worden in het parlement en in de andere democra-
tische organen, sluit iedere mogelijkheid uit van de
kritiek op de politiek der andere partijen over te gaan
tot een propaganda tegen het beginsel van het par-
lementarisme tot een actie welke de grenzen van het
parlementair valement overschrijft, evenzeer als het
onmogelijk is om het mandaat te krijgen, dat recht
geeft tot spreken, wanneer men weigert zich te onder-
werpen aan alle formaliteiten, vastgesteld voor de ver-
kiezingen. Het succes van het parlementair geschem
zal altijd slechts evenredig zijn aan de handigheid,
waarmee men gebruik weet te maken van de regelen,
waarop dat instituut zelf gebaseerd is en van de
mazen van het reglement, evenzeer als het succes van
de verkiezingscampagne steeds beoordeeld zal worden
naar het aantal stemmen of verkregen zetels.
Iedere poging der communistische partijen om een
heel ander karakter te geven aan de praktijk van het
parlementarisme kan slechts de energieën verspillen en
opmaken, welke men moet wijden aan deze Sisyphus-
(= noodeloze) arbeid en welke de zaak van de com-
munistische revolutie zonder dralen vereischt op het
terrein van de directe aanval op het kapitalistische
uitbuitingsstelsel.

Wat de Bourgeoisie zegt.

De „wederopbouw“ van Rusland.

Het is nu al meer dan een half jaar geleden, dat er
geruchten in omloop waren betreffende een voorge-
nommen samenwerking tusschen het Stinnes-concern en
het Britsche kapitaal, teneinde met gemeenschappelijke
krachten de hand te slaan aan de economische rekon-
structie van Rusland. Men herinnert zich de daartoe
in Frankrijk verwekte ontstemming, welke toenmaals
in de Parijische pers niet onder stoelen of banken werd
gestoken. Na geruimen tijd omtrent het geval niets
meer vernomen te hebben, schijnen de destijds ge-
voerde onderhandelingen toch verderen voortgang te
hebben gemaakt en thans, wanneer men althans mag
afgaan op de betreffende berichten uit Berlijn, in een
vergevoerd stadium te verkeren. De oorspronkelijke
plannen schijnen echter in dier voege te zijn uitgebreid,
dat ook de Franche nijverheidsbelangen er bij geïnter-
esseerd worden; aan de Franche toonaangevende
industrieelen zou althans reeds het verzoek zijn gericht
met zijn Britsche collega's de besprekingen te openen.

(Schetsen van Geld- en Fondsenmarkt“
N.R.Ct. 10 Sept. j.l. Zondagochtendblad).

De totstandkoming dezer overeenkomst (tusschen de
Russo-Asiatie Consolidated en Sowjet-Rusland) heeft
o.a. in verband met de Engelsch-Duitsch-Franche
onderhandelingen tot herstel van het Russische trans-
sportwezen, waarop wij vorige week te dezer plaatse
de aandacht vestigden, wederom de hoop doen her-
leven dat de heeren te Moskou toch iets geleerd heb-
ben te Genua en Den Haag, zoodat een verder zwich-
ten voor de eischen van het West-Europeesche kapitaal

te verwachten is. Behalve Russische petroleum-
fondsen, hebben dientengevolge ook staats- en spoor-
wegobligatiën ten laste van het vroegere Tsarenrijk
wederom meer belangstelling getrokken.

(„Schietsen van Geld- en Fondsenmarkt“
N.R.Ct. 17 Sept. j.l. Zondagochtendblad).

Het nut der vakvereenigingen.

Wanneer de politieke ontwikkeling banen inslaat, die
de massa's van arbeiders en beambten in linksche
richting drijven en hen zich van de vakvereenigings-
politiek doen afwenden, dan bestaat de taak van de
vakvereenigingsleiders daarin, door hun ingrijpen in de
politieke ontwikkelingsgang tegen dit afvallen van de
massas een dam op te werpen. Men moet ook beken-
nen, dat de vakvereenigingsleiders nooit in de politiek
op gerechtvaardigden tegenstand van de andere volks-
klassen stuiten. Noch na de Kapp-putsch, noch na den
moord op Rathenau hebben zij bij hun ingrijpen in de
politiek hun programma weten door te zetten. Maar
beide keeren hebben zij bereikt, dat de arbeidersmassas
niet in het kamp van het linksche radikalisme afleden,
doch in de hand van de vakvereenigingsleiders bleven.
(„Hannoversche Anzeiger“ overgenomen in de
K.A.Z. Berlijn nr. 65).

Vraag zonder koopkracht wat-doe-je-ermee?

In Noord-Amerika en Engeland begint men, naar het
schijnt, thans te begrijpen, dat de kleine tarwe-oogst
in Europa geen voldoende motief is voor import bij
gebrek aan voldoende voedsel. . . . De uitvoer naar
Europa gedurende de eerste 5 weken (sinds 1 August-
us j.l.) bedroeg 6.525.000 quarters, terwijl hij de 5
overeenkomende weken in 1921 8.345.000 quarters
bedroeg.

(Wekelijksch overzicht van de N.V. Handel-Mij.
voorheen Gerhard Polak N.R.Ct. 10 Sept. j.l.
Zondagochtendblad).

Amerika als bevrijder.

. Intusschen ontwikkelen de Amerikanen op
't oogenblik hun grootste bedrijvigheid in Perzië, waar
de rijke petroleumlagen vooral de Amerikaansche be-
langstelling trekken. De regering der Unie heeft kort-
weg het beginsel van den vrijen handel in Perzië ver-
kondigd, en wil dat land vrij maken van de ekono-
mische voogdij van Engeland en Rusland.

(De Balkan-correspondent van de N.R.Ct.
10 Sept. j.l. Zondagochtendblad).

Een Steenhouwer gevraagd.

Hebt gij opgemerkt, kameraad, dat de „Plebs Maga-
zine“ en de „Communist“ (orgaan der Engelsche C.
P.) een oproep doen voor vijf pond sterling om den
grafsteen van Karl Marx te herstellen en voor 1 pond
10 shilling per jaar om het graf in orde te houden?

Hun argument, kameraad, is, dat kameraal ten
anderen landen pelgrimslochten naar het graf maken en
dat de verwaarloosde toestand, waarin het thans ver-
keert, voor de buitenlandsche makkers aanleiding zal
zijn om maar matigjes over de Britsche Communistische
beweging te denken. Daarom doen zij een beroep op
u en mij om onze stuivers te geven, teneinde de een
of andere kapitalistische firma te betalen voor het in
orde houden van het graf van een communist.

Wanneer de buitenlandsche kameraden dat lezen zullen
ze zeker ten hoogste verbaasd zijn.

„Zijn er geen arbeiders in de Engelsche Communis-
tische beweging?“ zullen zij vragen. Zij al haar leden
makelaars in effecten en handelsreizigers, of leden van
Engelands leeglopende aristocratie, die naar het par-
lement zijn gelopen, naar de sociëteit of naar de kerk
en die zorgvuldig er hebben van afgezien om met hun
handen te werken, zelfs als een soort van tijd-
verdijs?

„Zijn er geen stenhouwers in de socialistische be-
weging van Engeland, geen arbeiders zelfs, die konden
helpen bij het opzetten van den steen, noch eenige
zorgende, praktische menschen, die aan het graf de
kleine zorg, konden geven, die een moeder aan het
graf van haar kind besteedt?

„Wij zouden deze Engelsche kameraden kunnen be-
gripen“ zoo zullen zij zeggen, „indien wij zouden
verklaren, dat sinds de geest van Marx in zijn beken
is en zijn graf alleen zijn vergane beenderen bevat,
het graf weinig ter zake doet; maar het gaat boven
ons verstand, dat de Britsche kameraden, het gewone
respect voor graven en monumenten hebbende, geld
aan een kapitalistische firma zouden betalen om een
proletarischen stenhouwer te huren, die met zijn ge-
reedschap aan Marx graf gaat werken.“

Onze beweging zal een vrij povere figuur slaan we-
gens deze zaak in de oogen van de internationalen,
kameraad. En wanneer een of meer onzer kapitalis-
tische meesters de oproep van de „Plebs“ lezen, zullen
zij elkander knipoogend zeggen: „Ze slapen nog stevig,
die slaven — wat snorken ze!“

(Worker's Dreadnaught) Het Zoeklicht.